

torholdsudgifter af Statskassen, han faar kun sin Løn og, som sagt, 1,000 Kr. i Repræsentationsudgifter; Kommunen maa selv afholde Kontorholdsudgifterne baade for Overpræsidenten og samtlige Borgmestre, som i København i Forening med Overpræsidenten udføre alle Magistratsforretninger. Hvis man sagde til de større Byer: I kunne vælge en Magistrat ligesom i København, men I maa da selvfølgelig ogsaa selv afholde alle de med Kontorer og Embedsmænd forbundne Udgifter, saa tror jeg ikke, de vilde sætte Pris paa Tilbudet.

Endelig nævnedes det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (H. Neergaard), som i øvrigt ikke var uenig i Lovforslagets Hovedbestemmelser, at der efter hans Mening var enkelte Ting, der samtidig burde overvejes, og nævnedes da f. Eks. Ansættelsen af kommunale Embedsmænd, specielt af Stadsingeniører. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at det ikke var hans Mening, at Ministeriet skulde udnævne hverken Stadsingeniører eller andre kommunale Embedsmænd, men at det skulde have et vist Indseende med, at det blev særlig dygtige Mænd, i alt Fald saa dygtige, som man kunde faa dem, at Kommunalbestyrelsen ikke afskedigede dem, naar der ikke var Grund dertil, og holde Øje med forskellige Forhold vedrørende baade Stadsingeniører og antagelig andre kommunale Embedsmænd. Jeg tror ikke, man fra Byraadens Side vilde sætte særlig Pris paa en saadan Indblanding i deres indre Styrelse, men ved Siden deraf maa jeg rigtignok tilstaa, at i alt Fald jeg for mit personlige Vedkommende nødig vil have det Ansvar, der vilde ligge i, at man skulde ansætte eller eventuelt afskedige eller nægte at afskedige en af Kommunen antagen Embedsmænd. Det ærede Medlem fandt, at det maaske var rigtigt, som antydet af andre ærede Medlemmer, at have en særlig ministeriel Embedsmand i Stedet for Amtmændene til at føre Tilsyn paa Statens Vegne i Henhold til § 91. Men hvis man tænker sig noget saadant gennemført, at Ministeriet f. Eks. skulde kunne nægte at afskedige en kommunal Embedsmand eller maaske endogsaa have et vist Indseende med, hvem der blev ansat, saa tror jeg rigtignok, at i saa Fald vilde Byerne og Byraadene være bedre tjente med, at det, som her foreslaaet, var Amtmændene, der førte Tilsynet. Det maa vel erindres, at hvis Ministeriet skulde have en saadan Ret, hvad jeg vilde frabede mig, kunde Ministeriet kun udøve den paa den

Maade, at man i hvert enkelt Tilfælde blev nødt til at spørge en eller anden, og saa vilde dog Amtmanden, der efter min Mening er mere inde i de kommunale Forhold, end en ministeriel Embedsmand er og maaske nogen Sinde bliver, bedre kunne give en saadan Fremstilling af Sagen, at Ministeren blev i Stand til at træffe den rette Afgørelse. Jeg haaber, som sagt, ikke, at det forlanges, at Ministeren skal have Veto i den Slags Spørgsmaal.

Dette gælder i endnu højere Grad Spørgsmaalet om de kommunale Revisorer. Det vilde være et alt for stort Ansvar at lægge over paa Ministeren og Ministeriet, om dette skulde udpege Revisorer for Købstadkommunernes Regnskaber. Hvis man i Byraadene ikke mener at kunne slaa sig til Ro med en Revision ved Hjælp af de af Byerne valgte Revisorer, er der nu en anden Udvej, nemlig at gaa til de autoriserede Revisorer, og jeg vil i og for sig finde det meget klogt, om ogsaa Byraadene ved Siden af de kommunale søgte Assistance hos en af de autoriserede Revisorer. Det kunde maaske i mange Tilfælde ogsaa overfor de paagældende kommunale Revisorer være en Betyggelse, at de havde en virkelig regnskabskyndig og revisionskyndig Mand til Hjælp. Jeg tror dog ikke, det var heldigt, om Kommunerne alene benyttede de statsautoriserede Revisorer. At benytte dem til Assistance som en Betyggelse for de kommunale Revisorer vilde derimod være overordentlig heldigt, men jeg vilde dog anse det for betænkeligt ligefrem at sætte en Bestemmelse derom ind i Loven. Men ganske vist, jeg vilde hellere være med til at indsætte en Bestemmelse om, at de skulde benytte de autoriserede Revisorer, end gaa med til, at Ministeriet skulde vælge Revisorerne.

Det ærede Medlem ansaa det for heldigt, om man fik en Revision af Købstadkommunalloven af 1868, hvorved man ligesom den Gang fik en Købstadkommunallov, der indeholdt alt, hvad der vedrører baade Valg af Formænd, Valg af Medlemmerne, Beskatningen o. s. v. Det kunde naturligvis i og for sig være behageligt for Byrådsmedlemmerne og Vælgerne at have det hele samlet paa eet Sted, men i Virkeligheden tror jeg ikke, det volder større Vanskeligheder, at vi have en Lov om Valgene, een om Beskatningen og nu altsaa her, hvis Rigsdagen gaar ind derpaa, faa een vedrørende Valg af Formændene. Jeg havde under Finanslovbehandlingen Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at